

קונטרס

נְרוֹת-שֶׁבֶת

יגלה נוראות נפלאות לבנות ישראל ממעלת
הדלקת נר שבת, ואשר אז הוא עת רצון גדול
בשבילן בשמים, ויכולות לפעל אצלו יתברך כל
מה שהן מבקשות.

בנוי ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון

בוצינא קדישא עלאה, אדונינו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו

הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אניס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, פתובים ומאמרי

חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תובב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר : אִם הָיוּ בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל
יּוֹדְעוֹת אֶת גְּדֹל הַעֵת-רְצוֹן שֵׁישׁ בְּעֵת
הַדְּלָקַת גֵּרוֹת, אָז הָיוּ עוֹמְדוֹת עַל יַד הַגֵּרוֹת
הַקְּדוּשִׁים שֶׁל שַׁבָּת, וְהָיוּ מְכַסּוֹת פְּנֵיהֶן עִם
יְדֵיהֶן, וְהָיוּ שׁוֹפְכוֹת דְּמָעוֹת כַּמַּיִם, כִּי אָז
כְּשֶׁנִּירוֹת שַׁבָּת דוֹלְקִים, מֵאִיר לְאִשָּׁה אֹר
גְּדוֹל, וּמָה שֶׁהִיא מְבַקֶּשֶׁת — הִיא תִקְבָּל.
וְעַל-כֵּן אֲשֶׁרֵי בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל שִׁיּוֹדְעוֹת אֵיךְ
לְנַצֵּל אֶת הַעֵת רְצוֹן הַזֶּה.

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תשי)

קונטרס

נְרוֹת-שַׁבָּת

.א

בתי היקרה! עליך לדעת, כי הדלקת "נרות-שבת" לאשה, היא חובה (שבת כה:); ולכן ראי להזהר מאוד במצוה היקרה הזו שמסרו לך, והיא הדלקת "נרות-שבת"; כי אז בעת שאת מדלקת הנרות, את ממשכת את אור השבת בתוך הבית, כי הדלקת נרות היא הקדשה הראשונה של שבת (לקויטי-הלכות, דגנים, הלכה ג', אות כד), היות שהמצוה הראשונה בתחלת כניסת השבת היא הדלקת הנרות, שמדליקין אותן בתוספת שבת, בעת שמוסיפים מחל על הקדש, כי נר של שבת זה סוד אור האמת, שהוא עקר האור המאיר; ועל-כך נתנה מצוה זאת לאשה דיקא, כי היא כבֵּתה נרו של עולם, לפיכך תדליק נר של שבת. כמאמרם ז"ל (בראשית רבה, פרשה יז, סימן ח'): מפני מה נתנה לה מצות נר שבת?

מַחֲמַת שְׁכַבְתָּה נִשְׁמָתוֹ שֶׁל אָדָם הָרֵאשׁוֹן, לְפִיכֹךְ נִתְּנָה לָהּ מְצוֹת גֵּר שַׁבַּת; כִּי אָדָם הָרֵאשׁוֹן נִבְרָא לְהָאִיר אֶת אֹר הָאֱמֶת בְּעוֹלָם, לְגִלּוֹת וּלְפָרְסֵם לְכָל אֶת אֱמֶת מְצִיאוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, לִידַע שְׂאִין שׁוֹם מְצִיאוֹת בְּלַעֲדָיו יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וְהוּא יִתְבָּרֵךְ מִחַיָּה וּמְהוּיָה וּמְקַיֵּם אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, וְדוּמָם, צוּמַח, חַי, מְדַבֵּר — הֵם עֵצִים עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, אֲשֶׁר זֶה אֹר הָאֱמֶת, שְׂאָדָם הָרֵאשׁוֹן הָיָה צָרִיךְ לְגִלּוֹת לְכָל הָעוֹלָם כְּלוּ, אִךְ הָאִשָּׁה שֶׁנִּתְעַתְּה בַשְּׁקָר שֶׁל הַנְּחָשׁ, וְנִטְתָּה מִן הָאֱמֶת, כִּי כָל הַסִּתָּת עֲצַת הַנְּחָשׁ הִיְתָה עַל-יְדֵי שְׁקָר, שְׂאֵמֵר לָהּ (בְּרֵאשִׁית ג, אֲדָה): "אֵף כִּי אָמַר אֱלֹהִים לֹא תֹאכְלוּ מִכָּל עֵץ הַגֶּן וְגו', וַיֹּאמֶר הַנְּחָשׁ אֶל הָאִשָּׁה לֹא מוֹת תָּמֹתוּן, כִּי יִדַע אֱלֹהִים כִּי בְיוֹם אֲכַלְכֶם מִמֶּנּוּ וְנִפְקָחוּ עֵינֵיכֶם וְהִייתֶם כַּאֲלֻקִּים יִדְעֵי טוֹב וָרָע" וְגו'. נִמְצָא, שְׂעַקָר הַפָּגָם שֶׁל חוּהַ הָיָה — שֶׁנִּטְתָּה מִן הָאֱמֶת לַשְּׁקָר, וְעַל-כֵּן כִּבְתָה גֵּרוֹ שֶׁל עוֹלָם שֶׁהוּא אֹר נִשְׁמָתוֹ שֶׁל אָדָם הָרֵאשׁוֹן, שֶׁנִּבְרָא לְהָאִיר אֶת אֹר הָאֱמֶת בְּעוֹלָם, לְגִלּוֹת לְכָלֵם אֲשֶׁר אֵינן בְּלַעֲדָיו יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, אִךְ הַנְּחָשׁ הַסִּיתָ לָהּ חוּהַ בְּדַבְּרֵי שְׁקָר, וְהִיא הַסִּיתָה אֶת בַּעֲלָהּ, בְּכֵן נִתֵּן לָהּ תְּקוּן — לְהַדְלִיק גֵּר שֶׁל שַׁבַּת. וְכֵן אָמְרוּ (אוֹצֵר הַמְדַרְשִׁים): אָדָם הָרֵאשׁוֹן גֵּרוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְכִיּוֹן שְׁכַבְתָּה אִשְׁתּוֹ — נִתְחַיְבָה בְּהַדְלָקַת גֵּר שַׁבַּת. וּבְזֶה שֶׁהָאִשָּׁה מְדַלְקַת "נְרוֹת שַׁבַּת", הִיא מְתַקְנַת מַה שְׁקָלְקְלָה חוּהַ.

גֵּרוֹת-שַׁבָּת

כט

על-כן מצות הדלקת "גרות-שבת" חשובה ויקרה מאד לאשה, ואז הוא עת רצון גדול בשמים, ויכולה האשה לפעל אצלו יתברך כל מה שצריכה. ולכן, בתי היקרה, בעת שאת מדלקת "גרות-שבת", תבקשי אז ממנו יתברך כל מה שאת צריכה ברוחניות ובגשמיות, כי התפלות שתתפללי אז אליו יתברך מקבלות ומרצות בשמים עד מאד, וראוי לך לעמד לפני הנרות ולשפך שיח ותפלה אליו יתברך בלשון שאת רגילה בה, ולבקש אז על בעלך, וכן על הילדים, כי התפלה באותה שעה רצויה בשמים. ואם אין לך עדין ילדים עכשו בעת הדלקת "גרות-שבת" את יכולה לפעל אצלו יתברך להתברך בפרי בטן, כמאמרם ז"ל (שבת כג:): אִמֵּר רַב הוֹנָא, הָרַגִּיל בְּנֵר, הוֹיִין לִיה בְּנִים תְּלִמִּידי חֲכָמִים; כִּי דִיקָא עֲכָשׁוּ בְּעֵת שְׂאֵת מְדַלְקַת אֶת "גֵּרוֹת-שַׁבָּת", אֶת מְאִירָה אֶת אֹר הָאֲמוּנָה, אֹר הָאֱלֹקוֹת בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ, וְלִכֵּן זְכוּתָךְ גְּדוּלָה מְאֹד, וְאִז הוּא עֵת רְצוֹן גְּדוֹל בְּשָׁמַיִם. וְכַתֵּב רַבְּנֵנוּ בְּחַיֵּי (פְּרָשַׁת יִתְרוֹ): רְאוּיָהּ הָאִשָּׁה לְהִתְפַּלֵּל לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּשַׁעַת הַדְּלָקַת נֵר שֶׁל שַׁבָּת, שֶׁהִיא מְצוּהַ מְטֻלָּת עֲלֶיהָ, שִׁיתֵּן לָהּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּנִים מְאִירִים בַּתּוֹרָה, כִּי הַתְּפִלָּה יוֹתֵר נִשְׁמַעַת בְּשַׁעַת עֲשִׂית מְצוּהַ, וּבְזְכוּת נֵר שַׁבָּת שֶׁהוּא אֹר, תִּזְכֶּה לְבָנִים בְּעֲלֵי תּוֹרָה שֶׁנִּקְרְאת אֹר, שֶׁנֶּאֱמַר (מְשָׁלִי ו, כג): "כִּי נֵר מְצוּהַ וְתוֹרָה אֹר"; וְעַל-כֵּן רְאֵי, בְּתֵי הַיְקָרָה, לְהִזְהַר מְאֹד

מאד במצוה היקרה הזו של הדלקת "נרות-שבת", ותזהרי בזה בכל שבוע בזמן כניסת שבת, והוא עשרים דקות קדם השקיעה (ויש מחמירים להדליק גם קדם לזה, והכל כפי מנהג המקום). וראוי ונכון ללבש בגדי שבת לפני ההדלקה, כי אז האשה מקבלת פני השכינה, ומצוה להדליק את הנרות סמוך לשלחן שסועדים עליו, כדי שיקדשו ויאכלו לאורם, וזה בכלל ענג שבת, וזה מסגל מאד לשלום-בית, כמאמרם ז"ל (שבת כג:): נר ביתו עדיף משום שלום ביתו; ואמרו (שם) (איכה ג, יז): "ותזנח משלום נפשי נשיתי טובה"; מאי ותזנח משלום נפשי? אמר רבי אבהו — זו הדלקת נר בשבת; כי כל הצרות שהאשה סובלת, ואין לה שלום-בית, ואין לה מזל והצלחה בבית — הכל מפני שאינה נזהרת בהדלקת "נרות-שבת"; ועל-כן ראי, בתי היקרה, להזהר מאד להדליק בכל שבוע בערב שבת "נרות-שבת", ועל-ידי-זה תמשיכי על עצמך חסד ורחמים, ובפרט אם תנצלי את הרגעים הקדושים האלו, של הדלקת "נרות-שבת", ותשפכי שיח ותפלה אליו יתברך, ותבקשי ממנו יתברך כל מה שאת צריכה, אז לא תזוזי משם עד שתראי ישועה; אשרי האשה הנזהרת בהדלקת "נרות-שבת".

ב.

בתי היקרה! אני יודע היטב את הסבל שאת
 סובלת מבית ומבחוץ בכל ששת ימי החל, צרות
 ומכאובים רבים, עניות ונדחקות, מחלקת ומריבות
 והשפלות הם מנת חלקך, עם כל זאת עליך לדעת, כי
 מסרו לך מצוה יקרה מאד, והיא הדלקת "גרות-שבת",
 אשר מצוה זו שייכת לנשים דיקא, פמובא (הקדמת הוזהר,
 דף מח): גר של שבת לנשי עמא קדישא אתיהיבת
 לאדלקא וכו' [גרות שבת לנשי עם ישראל הקדושים
 נתן להדליק], דאיהי כביתה בוצינא דעלמא ואחשיבת
 ליה וכו' [כי היא כביתה אורו של העולם, והחשיכה את
 כל העולם, על-ידי ששמעה להנחש הקדמוני, ועכשו
 הוא הזמן לתקן את זאת]. אבל רזא דמלה [אבל יש
 עוד סוד בדבר], האי סכת שלום מטרוניתא דעלמא
 היא [כי השכינה קדישא היא שבת המלכה, ואז מאירה
 סכת שלום] ונשמתינ דאינון בוצינא עלאה בה שרין
 [והנשמות הם בדגמת גרות, שתלויים בה], ועל דא
 מטרוניתא בעיא לאדלקא [ועל-כן האשה, שהיא
 המלכה של הבית, צריכה להדליק גרות שבת], דהא
 בדוכתהא אתאחדת, ועבדת עובדהא [כי היא מתאחדת
 עם השכינה הקדושה במקומה, ועוסקת בעסקה],
 ואתתא בעיא בחדוה דלבא ורעותא לאדלקא בוצינא

דְּשַׁבָּת [וְהָאִשָּׁה צְרִיכָה לְשִׁמּוּחַ מְאֹד בְּלִבָּהּ, וְכֵן שְׂיִהְיוּ
 לָהּ אֵז רְצוֹנוֹת טוֹבִים, בְּעֵת שְׂמִדְלִיקָה גְּרוֹת שַׁבָּת], דְּהָא
 יִקְרָא עֲלָאָה הִיא לָהּ [שְׁהֲרִי כְבוֹד עֲלִיוֹן הוּא לָהּ, כִּי זֶה
 הַדְּבָר הַכִּי נֶעְלָה, הֵינּוּ הַדְּלָקַת גְּרוֹת שַׁבָּת], וְזָכוּ רַב
 לְגֵרָמָה לְמִזְכֵּי לְבָנִין קִדְיִשִּׁין [וְזָכוּת גְּדוּלָה הִיא לָהּ,
 לְזָכוּת אֵז לְבָנִים קְדוּשִׁים], דִּיְהוּן בּוֹצִינָא דְעֲלָמָא
 בְּאוּרִיתָא וּבְדַחְלָתָא, וְיִסְגוּן שְׁלָמָא בְּאַרְעָא [שְׂיִהְיוּ גְּרוֹת
 הַמְּאִירִים אֶת הָעוֹלָם בְּתוֹרָה וּבִירָאָה, וְיִרְבוּ שְׁלוֹם
 בְּעוֹלָם], וְיִהְיֶיבַת לְבַעְלָהּ אוֹרְכָא דְחִיִּין [וְנוֹתְנַת לְבַעְלָהּ
 אֲרִיכוֹת יָמִים], בְּגִין כֶּךָ בְּעִיָא לְאַזְדַּהֲרָא בָּהּ [וּבְשִׁבִיל
 זֶה אִשָּׁה צְרִיכָה לְהִזְהֵר מְאֹד בְּהַדְּלָקַת גְּרוֹת שַׁבָּת]; וְלִכְּן
 רְאִי, בְּתֵי הִיקְרָה, מַה לְפָנֶיךָ, אִיזוּ זָכוּת יֵשׁ לָךְ לְהַדְּלִיק
 "גְּרוֹת־שַׁבָּת" בְּכָל שָׁבוּעַ. וּמִצַּד הַדִּין הוּא, שְׁהָאִשָּׁה
 תְּדַלִּיק לְפָחוֹת שְׁנֵי גְרוֹת: אֶחָד כְּנֶגֶד זְכוּר וְאֶחָד כְּנֶגֶד
 שְׂמוֹר, וְכֵן נֶגֶד אִישׁ וְאִשָּׁה, כִּי לְאִישׁ יֵשׁ רַמ"ח אֵיבָרִים,
 וְלְאִשָּׁה יֵשׁ רַנ"ב אֵיבָרִים, וּפְעָמִים נ"ר עוֹלָה חֲמֵשׁ
 מְאוֹת כְּמִסְפַּר רַמ"ח רַנ"ב בְּיַחַד, וְלִכְּן אֵז הוּא עֵת רְצוֹן
 גְּדוֹל בְּשָׁמַיִם לְאִשָּׁה לְפַעַל אֶצְלוּ יְתַבְּרָךְ, שְׂיִהְיֶה לָהּ
 שְׁלוֹם־בֵּית, וְתִרְבֶּה לְהַתְּפַלֵּל עַל עַצְמָהּ וְעַל בְּעָלָהּ,
 וְתִשְׁיַח וְתִדְבֵּר אֵז אֱלֹו יְתַבְּרָךְ בְּלִשׁוֹן שְׁהִיא רְגִילָה בָּהּ,
 כִּי הַתְּפִלוֹת שְׁהָאִשָּׁה מְתַפְּלֶלֶת בְּעֵת הַדְּלָקַת "גְּרוֹת
 שַׁבָּת", מְאֹד מְקַבְּלוֹת וּמְרַצוֹת בְּשָׁמַיִם, וְיֵשׁ שְׁנִזְזָהֲרִים
 מְאֹד שְׂשִׁנֵּי הַגְּרוֹת הָאֵלוּ יִהְיוּ שֶׁל שְׁמֵן זֵית דִּיקָא, וְיֵשׁ

שמוסיפים עוד ארבעה גרות של חלב, כנגד ארבע אותיות שם הוי"ה ברוך הוא יתברך שמו, וכך כל אשה נשואה מדלקת מהשבת הראשונה של הנשואין, ואחר-כך כשנולדים ילדים, מוסיפים על כל בן ועל כל בת גר אחד (ויש שמדליקים שבעה גרות של חלב, ויש שמדליקים עשרה גרות של חלב, והכל כפי המנהג), ועל-כל-פנים לא תחסיר האשה משני גרות של שמן זית, וארבעה גרות של חלב, ולהוסיף גר אחד לכל בן ובת שיולדו להם. ואמרו חכמינו הקדושים (תנחומא מצורע): מניין שחייב אדם להיות זריז ומזרז בהדלקת הנר? שנאמר: "וקראת לשבת ענג" (ישעיה נח, יג) — זו הדלקת הנר, ולמה נמסרו לאשה, אמר הקדוש-ברוך-הוא היא כפתה נרו של עולם, דכתיב: "נר ה' נשמת אדם" (משלי כ, כז), לפיכך תשמר מצות גר. ומאחר שהזכיר 'אדם' חוב על האדם להיות זריז ומזרז בהדלקת הנר, לכן נוהגים שהבעל מסדר את הנרות ומכינם והאשה מדלקת אותם, ויש בזה סוד גדול, כי על-ידי-זה הם מתאחדים יחד, והיא סגלה גדולה לשלום-בית; אשרי מי שנוזהר בזה.

ג.

בתי היקרה! עליך לדעת, כי בעת הדלקת הנרות

אֲז נִתְעַלֵּית הָאָמוּנָה אֶצֶל הָאָדָם (לקוטי-הלכות, שבת ה'לכה ד');
 כִּי בְשֵׁשֶׁת יָמֵי הַחֹל הָאָדָם הוּא מְבַהֵל וּמְבַלְבֵּל מְאֹד,
 וְנִתְחַלֵּף אֶצְלוֹ הַבֵּן מֶלֶךְ — שֶׁהִיא נִשְׁמָתוֹ, לְבֵן הַשְּׂפָחָה
 — שֶׁהִיא הַקְּלָפָה וְהַסְטֵרָא אַחְרָא, כְּפִירוֹת
 וְאִפִּיקוֹרְסוֹת, קִשְׁיוֹת וְסִפְקוֹת עָלָיו יִתְבָּרֵךְ, רַחֲמָנָא
 לִישׁוּבָן, וְעַל-כֵּן בְּעֵת הַדְּלָקָת "גְּרוֹת-שַׁבָּת", אֲז מִתְחִיל
 לְהֵאִיר אֹר הָאָמוּנָה הַקְּדוּשָׁה בּוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּגִלּוּי נוֹרָא
 וְנִפְלְאָ מְאֹד, כִּי בְשַׁבַּת-קֹדֶשׁ מְאִירָה הַשְּׂכִינָה בְּלֵי שׁוּם
 לְבוּשִׁים, וְלָכֵן קֹדֶשֶׁת וְשִׁמְרַת שַׁבַּת עוֹלָה עַל הַכֹּל, עַד
 שְׁאֲמָרוּ (שַׁבַּת קִיח'): כָּל הַמְּשַׁמֵּר שַׁבַּת כְּהִלְכָתָהּ אֶפְלוּ
 עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה כְּדוֹר אֲנוֹשׁ מוֹחֲלִין לוֹ; וְכֵן אָמְרוּ (שם)
 אֱלֹמָי שְׁמָרוּ יִשְׂרָאֵל שַׁבַּת רֵאשׁוֹנָה, לֹא שְׁלֵטָה בָּהֶם
 אֲמָה וְלָשׁוֹן; וְלָכֵן אֲנַחְנוּ רוֹאִים אִיךָ הַקְּלָפוֹת וְהַסְטֵרָא
 אַחְרָא וְהָעֶרְב־רַב מִתְּפַשְׁטִים מְאֹד מְאֹד עַל קֹדֶשֶׁת
 הַשַּׁבַּת, וְרוֹצִים לַעֲקֹר אוֹתָהּ מִנִּשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, רַחֲמָנָא
 לִישׁוּבָן, כִּי הֵם מִפְּחָדִים מְאֹד מִשַּׁבַּת-קֹדֶשׁ, כִּי שַׁבַּת
 הִיא אוֹת לַעַם יִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא יִתְבָּרֵךְ בָּרָא אֶת הָעוֹלָם
 בְּשֵׁשֶׁת יָמֵי הַמַּעֲשֵׂה, וְהוּא יִתְבָּרֵךְ מְחַדֵּשׁ אֶת כָּל
 הַבְּרִיאָה כְּלָה תְּמִיד, וּמְשַׁגֵּיחַ עָלֶיהָ בְּהַשְׁגָּחָה נוֹרָאָה
 וְנִפְלְאָה מְאֹד, וְדִיקָא עַל-יַדֵּי שְׁמִירַת שַׁבַּת-קֹדֶשׁ
 נִתְבַּטְּלִים הַקְּלָפוֹת וְהַסְטֵרָא אַחְרָא וְהָעֶרְב־רַב מִן
 הָעוֹלָם. וְעַל-כֵּן אֲנַחְנוּ רוֹאִים אִיךָ שֶׁהַרְשָׁעִים הָאֲרוּרִים,
 הָעֶרְב־רַב, הַמְתִּיּוֹנִים, מִתְּלַבְּשִׁים דִּיקָא עַל יוֹם שַׁבַּת-

קדש לחללו, והם מסיתים ומדיחים את נשמות ישראל לחללו, רחמנא לישזבן, אשר ענש חלול שבת הוא קשה מאד, ודינו כגוי גמור; כי מי שמחלל שבת בפרהסייה יש לו דין של גוי, ויינו יין נסוף, רחמנא לצלן. ועל-כן צריכים למסור את נפשו לשמר את השבת-קדש, כי אמרו חכמינו הקדושים (מכילתא בשלח): מי שמשמר את השבת מרחק מן העברה. ולכן, בתי היקרה, בעת שאת מדלקת "גרות-שבת", אז את מאירה את האמונה הקדושה בעולם, ודיקא על ידך נתגלה שעם ישראל הם בן המלך האמתי, ואלה הרשעים הטמאים, הערב-רב, המתיונים, הם אינם מבני-ישראל, אלא בני השפחה, ולכן בעת הדלקתך את "גרות-שבת" קדש, עליך לבקש ממנו יתברך שיתגלה אור האמונה בעולם, כי דיקא אז בעת הדלקת הגרות, מתחיל להאיר אור השבת שהוא אור ההשגחה, לידע ולהודיע ולהודיע אשר הוא יתברך מחיה ומטהו ומקיים את כל הבריאה כלה, ודומם, צומח, חי, מדבר, הם עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך, ועל-כן דיקא על-ידי שמירת שבת, האדם זוכה לידי עשירות, כמאמרם ז"ל (ירושלמי, ברכות, פרק ב', הלכה ח'): "ברכת הוי"ה היא תעשיר" — זו ברכת שבת; כי הקדוש-ברוך-הוא נתן לנו מתנה את יום השבת, ואומר לנו: אם אנחנו משמרים את היום שלו, שהוא יום שבת-קדש, אז הוא שומר לנו את הששה

ימים של ששת ימי החל, והוא משפיע לנו אז שפע, ויש ברכה במעשה ידינו, אבל אם, חס ושלום, האדם מחלל יום שבת-קדש, אזי הקדוש-ברוך-הוא לוקח את הברכה מהאדם, וסובל עניות ודחקות כל ששת ימי החל, ואפלו אם הוא עובד ויש לו משרה טובה, אינו רואה בכסף סימן ברכה לעולם, מפני שהוא מחלל שבת-קדש, רחמנא לצלן, כי על-ידי חלול שבת מאבדים את הברכה. ולכן, בתי היקרה, בעת שאת מדלקת "גרות-שבת", אז דיקא את מתחילה להאיר את אור ההשגחה בביתך, ואז הוא זמן ועת רצון גדול בשמים לפעל שיהיה בביתכם שפע פרנסה ברוח, וברכה והצלחה בכל מעשה ידיכם. ולכן תבקשי אז על בעלך שיצליח, ותהיה הברכה שרויה במעשה ידיו. ואם היית יודעת, בתי היקרה, אל מה את יכולה לזכות בעת הדלקת "גרות-שבת", וכן במה את מזכה את כלל נשמות ישראל בעת הדלקת הגרות, היית נזהרת בזה מאוד מאוד, והיית מעוררת את כל משפחתך הקרובים והרחוקים, וכן את כל השכנות שתזהרנה להדליק "גרות-שבת". ואמרו חכמינו הקדושים (ילקוט בהעלותך, רמז תשי"ט): אם שמרתם גרות של שבת, אני מראה לכם גרות של ציון; כי גאלת ישראל תהיה דיקא על-ידי שמירת שבת, וכל הערב-רב והמתיונים הכופרים בכל, ונדמה להם כאלו "כחי ועצם ידי עשה לי את החיל

הִזֵּה" — הֵם לָקְחוּ אֶת עֲצָמָם לְעֶקֶר אֶת קִדְשַׁת הַשַּׁבָּת מֵעַם יִשְׂרָאֵל, רַחֲמָנָא לִישׁוּבָן. וְלָכֵן רָאִי, בְּתֵי הַיְקָרָה, לְהִיּוֹת נִזְהָרֵת בְּהַדְלָקַת "גְּרוֹת-שַׁבָּת", וְכֵן תַּעֲשִׂי הַתְּעוֹרְרוֹת גְּדוּלָה בֵּין שְׁאָר בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל, שְׁגַם הֵן תִּזְהַרְנָה בְּהַדְלָקַת "גְּרוֹת-שַׁבָּת", וְזִכּוּתָן תִּגְדַּל מְאֹד; כִּי אֵין עוֹד זְכוּת יוֹתֵר גְּדוּלָה לְאִשָּׁה הַמְדַלֶּקֶת "גְּרוֹת-שַׁבָּת" בְּעֲצָמָה, וְעוֹד מְעוֹרְרֵת וּמְחַזְקֵת וּמְזַרְזֵת אֶת שְׁאָר נְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל שֶׁתְּדַלְקֶנָּה אֶת "גְּרוֹת-שַׁבָּת" קִדְשׁ.

ד.

בְּתֵי הַיְקָרָה! תִּזְהָרִי מְאֹד לְהַכִּין בְּעֶרְב־שַׁבָּת-קִדְשׁ אֶת שְׁלַחַן הַשַּׁבָּת כַּמָּה שְׁיֹוֹתֵר מִקֶּדֶם, לְשִׁים מִפָּה לְבָנָה עַל הַשְּׁלַחַן וּלְהַנִּיחַ אֶת הַפְּמוּטוֹת שְׂיִהְיֶה הַכֹּל עָרוּף וּמוֹכֵן לְשַׁבָּת. וְעַלֶּיךָ לְדַעַת, כִּי תַכְּף־וּמְיָד כְּשֶׁמְכִינִים אֶת שְׁלַחַן הַשַּׁבָּת וּפּוֹרְשִׁים מִפָּה לְבָנָה עַל הַשְּׁלַחַן וּמְנִיחִין אֶת הַפְּמוּטוֹת, וּמְכִינִים אֶת הַנְּרוֹת, כְּכַר שׁוֹרָה קִדְשָׁה וְאוֹיְרָה שֶׁל שַׁבָּת בְּבֵית, וְנִשְׁמוֹת הַנֶּפְטָרִים נִכְנָסוֹת לְגֵן-עֵדֶן. וְעַל-כֵּן אֲשֶׁרִי הָאִשָּׁה הַנִּזְהָרֵת בְּזֶה מְאֹד, וּמְסִימַת אֶת נִקְיוֹן הַבֵּית בְּעֶרְב־שַׁבָּת-קִדְשׁ מִקֶּדֶם כְּכֹל הָאֶפְשָׁר, וְכֵן אֶת סְדוֹר הַשְּׁלַחַן וְהַמִּפָּה וְהַפְּמוּטוֹת וְהַכְּנָתָם מְסִימַת בְּשָׁעָה מִקֶּדְמָת, אֲשֶׁר זֶה יִגְרַם לָהּ שְׁלוֹת הַנֶּפֶשׁ וְנַחַת רוּחַ, וְיִמְשִׁיךְ עָלֶיהָ וְעַל בַּעֲלָהּ וְעַל

הילדים אור השבת. וצריכים לשמר מאד מאד לא לריב בבית בערב-שבת-קדש, כי אז הקלפות והסטרא אחרא והשדים רוצים לעשות מריבות בבתי ישראל, ולכן צריכים להזהר מאד על ענין השלום והאהבה בערב-שבת, ולא לצעק ולא להתפרץ על אף אחד, אלא להכין את עצמם לקבל את השבת בקדשה ובטהרה, אשר אין עוד טוב וערבות ונעימות יותר מזה שהאדם זוכה להכין מבעוד יום כל מה שצריך בעבור שבת-קדש. ורואים איך הסטרא אחרא והקלפות, השדים והרוחות שנבראו בערב שבת בין השמשות, מתפשטים מאד אז, וגורמים מחלקת ומריבות. וצריכים להיות חזקים בזה — להזהר מאד לא להניח בשום פנים ואפן, שתהיה איזו מחלקת או מריבות בערב-שבת-קדש, וצריכים למסר את נפשו בעבור זה, כי מי שנכנס אל יום השבת בשלום ואהבה, זוכה להתענג באור זיו שכינת עזו יתברך, המאיר עליו אור גדול ונורא מאד, ונעשה כלי להמשיך את שכינת עזו יתברך למטה. ולכן ראי, בתי היקרה, להזהר מאד מאד, לא להתפרץ אז בערב-שבת-קדש, ולא להכנס בעצבים ולא לצעק על הילדים, אלא להשתדל להיות בסבלנות גדולה מאד, ואז דיקא תתברכו מפי אל עליון.

ה.

בתי היקרה! כְּשֶׁהֵגִיעַ זְמַן הַדְּלָקַת הַגֵּרוֹת, תִּזְהָרִי מְאֹד מְאֹד, שְׁכַל הַמְּלָאכוֹת תִּהְיֶינָה גְּמוּרוֹת, כִּי תִּכְרָף־וּמִיד כְּשֶׁאַתְּ מְדַלֶּקֶת אֶת הַגֵּרוֹת, בְּזֶה קִבַּלְתְּ עָלֶיךָ קִדְשַׁת שַׁבַּת, וְאָסוּר לָךְ לַעֲשׂוֹת שׁוּם מְלָאכָה, וְלִכֵּן תִּכְרָף־וּמִיד כְּשֶׁסִּימַתְּ אֶת כָּל הַמְּלָאכוֹת, וְהֵגִיעַ זְמַן הַדְּלָקַת גֵּרוֹת, תִּטְּלִי יָדֶיךָ וְתִדְּלִיקִי אֶת הַגֵּרוֹת. וּמְנַהֵג אַחֲרֵינוּ בְּנֵי עֵדוּת הַמְּזָרֵחַ לְבָרֶךְ קֹדֶם הַדְּלָקַת הַגֵּרוֹת, וּמְנַהֵג אַחֲרֵינוּ הָאֲשֻׁכְנָזִים לְבָרֶךְ לְאַחַר הַדְּלָקַת הַגֵּרוֹת, וְתֹאמְרִי אֶת הַבְּרָכָה בְּכוּנָה גְּדוּלָה:

”בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַיְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְהַדְּלִיק נֵר [שָׁל] שַׁבַּת.”

וְתִתְעוֹרְרִי אֲזַי מְאֹד מְאֹד, כִּי עֲכָשׁוּ בְּעֵת הַדְּלָקַת הַגֵּרוֹת הוּא עֵת רְצוֹן גְּדוֹל בַּשָּׁמַיִם, וְאִין דְּבָר בְּעוֹלָם שֶׁהָאִשָּׁה אֵינָה יְכוּלָה לַפְּעַל אֲצִלוּ יְתִבְרַךְ, וְלִכֵּן תִּתְפַּלְּלִי לְפָנֵי הַגֵּרוֹת תְּפִלָּה זוּ:

יְיָ רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ הַיְהוָה אֱלֹהֵי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, שֶׁתְּחַוֶּנֶן אוֹתִי וְאֶת בְּעָלִי וְאֶת בְּנֵי בֵּיתִי וְאֶת כָּל קְרוֹבֵי, וְתִתֵּן לָנוּ וְלְכָל יִשְׂרָאֵל חַיִּים

טוֹבִים וְאֲרוּכִים, וְתִזְכְּרֵנוּ בְּזִכְרוֹן טוֹבָה
 וּבְרָכָה, וְתִפְקְדֵנוּ בְּפִקְדוֹת יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים,
 וְתִשְׁפִּין שְׂכִינְתְּךָ בֵּינֵינוּ וְזִכְנוּ לְגִדְל פְּנִים
 וּבְנֵי בָנִים חֲכָמִים וְנְבוֹנִים, אֹהֲבֵי יְהוָה, יִרְאֵי
 אֱלֹהִים, אֲנָשֵׁי אֱמֶת, זֶרַע קֹדֶשׁ, בִּיהוּה דְּבִקִּים
 וּמְאִירִים אֶת הָעוֹלָם בְּתוֹרָה וּבְמַעֲשֵׂים טוֹבִים
 וּבְכָל מְלָאכֶת עֲבוֹדַת הַבּוֹרָא. אָנָּה שָׁמַע אֶת
 תְּחִנָּתִי בְּזִכּוֹת שָׁרָה וְרַבֶּקָּה רָחֵל וְלֵאָה
 אֲמוֹתֵינוּ, וְהָאֵר גִּרְנוּ שְׁלֵא יִכְפֹּה לְעוֹלָם וָעֶד,
 וְהָאֵר פְּנִיךָ וְנִשְׁעָה, אָמֵן.

ותרבי אז גם להתפלל בשפת האם שלך, ותדברי
 אליו יתברך, ותבקשי אז את כל מה שאת צריכה
 בתמימות ובפשטות גמורה, כי כל תפלה וכל תחנה
 וכל בקשה שהאשה מתפלת ומתחננת ומבקשת אז
 בעת הדלקת "גרות-שבת" אליו יתברך — נשמעת
 ונתקבלת בכל העולמות, ועושה פעולות גדולות
 בשמים, ואם הייתה בת ישראל יודעת איזה רשם עושות
 עכשו התפלות שלך בעת הדלקת "גרות-שבת", לא
 הייתה זזה מ"גרות השבת", והייתה שופכת דמעות
 פנים; כי התפלות שמתפללים בעת הדלקת הגרות,
 אינן חוזרות ריקם, ולא בחנם אמותינו הקדושות שפכו

דְּמַעוֹת כַּמִּים בְּעַת הַדְּלָקַת הַנְּרוֹת, וּבְקִשּׁוֹ אֲזוּ עַל
הַצְּלַחַת הַבַּיִת, הַצְּלָחָה הַבְּעַל, הַצְּלַחַת הַיְלָדִים וְעַל
בְּרִיאוֹת וְעַל שְׁלוֹם, וּפְעֻלוֹ פְּעֻלוֹת גְּדוּלוֹת בְּתַפְלוּתֵיהֶן;
אֲשֶׁר בֵּית יִשְׂרָאֵל הֵהוּלַכְתָּ בְּדַרְכָּן שֶׁל אֲמוֹתֵינוּ
הַקְּדוּשׁוֹת מְדוּר דוּר.

ו.

בְּתֵי הַיְקָרָה! מוֹבָא בְּסִפְר שֶׁל"ה [שְׁנֵי לוחות הַבְּרִית]
הַקְּדוּשׁ (מִסְכַּת שַׁבָּת, פָּרָק גַּר תְּמִיד), וְאֲנִי קִבַּלְתִּי, שֶׁתְּקַרָּא
הָאִשָּׁה בְּזֹאת הַפְּעַם הַהִפְטָרָה דְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה שֶׁל חֲנָה עַד
"וַיָּרֶם קָרְן מְשִׁיחוֹ" (שְׁמוֹאל-א ב), וְזֶה מוֹעִיל מְאֹד לְהַפְקֵד
בְּזֵרַע שֶׁל קִימָא, וְכֵן לְזִכּוֹת לְשְׁלוֹם-בַּיִת וּלְפָרְנָסָה
טוֹבָה; וְעַל-כֵּן רְאֵי לֹמַר אֶת זֹאת עִכְשָׁו אַחַר שֶׁהַדְּלָקָה
אֶת "גְּרוֹת־שַׁבָּת":

וְתַתְּפִלֵּל חֲנָה וְתֹאמַר, עֲלֵי לִבִּי בִּיהוָה, רָמָה קִרְנֵי
בִּיהוָה, רָחַב פִּי עַל אוֹיְבָי, כִּי שָׂמַחְתִּי
בִּישׁוּעָתְךָ: אֵין קְדוּשׁ בִּיהוָה, כִּי אֵין בְּלִתְךָ, וְאֵין
צוּר כְּאֱלֹהֵינוּ: אֵל תִּרְבוּ תִּדְבְּרוּ גְּבַחַה גְּבַחַה יִצָּא
עֲתָק מִפִּיכֶם, כִּי אֵל דַּעוֹת יְהוָה, וְלוֹ נִתְּכֵנוּ עֲלֵלוֹת:
קָשַׁת גְּבָרִים חֲתִים וְנִכְשָׁלִים אֲזָרוּ חֵיל: שְׁבָעִים
בְּלָחֶם נִשְׁפְּרוּ, וְרַעֲבִים חָדְלוּ, עַד עֲקָרָה יִלְדָה שְׁבָעָה
וְרַבַּת בָּנִים אֲמַלְלָה: יְהוָה מִמִּית וּמַחִיָּה,

מִזְרִיד שְׂאוֹל וַיַּעַל: יְהוָה מִזְרִישׁ וּמַעֲשִׂיר,
 מִשְׁפִּיל אֶת מְרוֹמָם: מְקִיִּם מֵעַפְרֵי דָל, מֵאֲשַׁפֶּת
 יָרִים אֲבִיוֹן, לְהוֹשִׁיב עִם נְדִיבִים וּכְפֹא כְבוֹד
 יִנְחֵלֶם, כִּי לַיהוָה מִצְקוֹ אֶרֶץ, וַיִּשֶׁת עֲלֵיהֶם
 תִּבְלָה: רַגְלֵי חֲסִידוֹ יִשְׁמַר וּרְשָׁעִים בַּחֲשֵׁךְ יִדְמוּ,
 כִּי לֹא בִכַח יִגְבֹּר אִישׁ: יְהוָה יַחֲתוּ מְרִיבוֹ עָלָיו
 בְּשָׁמַיִם יִרְעַם יְהוָה יַדְיָן אֶפְסֵי אֶרֶץ, וַיִּתֵּן עֵז
 לְמַלְכּוֹ וַיִּרַם קֶרֶן מִשִּׂיחוֹ:

רְבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם! כְּמוֹ שֶׁשָּׁמַעְתָּ לְתַפִּלַּת חַנּוּהַ בַּעֲת
 מִצְדֻקְתָּהּ, בֵּן תִּשְׁמַע לְתַפִּלַּתִּי בַּעֲת
 מִצְדֻקְתִּי, שְׁעוֹבֵר עָלַי עַכְשָׁנוּ (תְּפַרְשִׁי כֹל מִזֶּה שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ),
 וְתֵן לִי בָנִים זְכָרִים, חַיִּים וְקַיָּמִים, עוֹסְקִים בְּתוֹרַתְךָ
 חֲקוֹדְשָׁה, וְדַבְּקִים בְּךָ כְּמוֹ שְׁמוּאֵל הַנָּבִיא, שֶׁנֶּאֱמַר
 בּוֹ: וַחֲנַעַר שְׁמוּאֵל הוֹלֵךְ וְגִדֵּל וְטוֹב גַּם עִם יְהוָה
 וְגַם עִם אֲנָשִׁים, וְלֹא תַעֲלֶה שׁוֹם קִנְיָה וְשִׁנְיָה וְעֵין
 חֶרֶע עֲלֵיהֶם, וְתֵן לִי כַח וּבְרִיאוֹת לְגִדְלָם בְּנִקְלָה,
 וְלֹהֲשִׂיאָם סְמוּךְ לְפָרְקָם מִמָּוֶשׁ, בְּאִפְסֵי שִׂיחֵי
 שְׁמוֹרִים מִן חַטָּא, וַיְהִי דְבוֹקִים בְּךָ תָּמִיד
 בְּאִמּוֹנָה בְרוּרָה וּמְזַכֶּכֶת, וְלֹא יִהְיֶה שׁוֹם פְּסוּל
 בְּזַרְעֵי לְעוֹלָם, וְאֲזַכֶּה לְרֵאוֹת בָּנִים לְבְנֵיהֶם, וְתֵתֵן
 לִי וּלְבַעֲלֵי אֲרִיכוֹת יָמִים וְשָׁנִים טוֹבוֹת, וְנִרְוָה רַב
 נַחַת מִכָּל צְאֲצְאֵינוּ וְצְאֲצְאֵי צְאֲצְאֵינוּ מֵעַתָּה וְעַד
 עוֹלָם אָמֵן סְלָה.

בתי היקרה! עליך לדעת, אשר רבנו ז"ל הזהירנו
מאד מאד להיות שמח וטוב לב בשבת, כי מעלת
ויקדשת שבת גדולה ויקרה מאד (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן
יז), וצריך לנהג שמחה גדולה בשבת-קדש, ולבלי
להראות שום עצבות ודאגה כלל, רק להתענג על השם
יתברך ולהרבות בתענוגי שבת בכל מיני תענוג: הן
אכילה ושתייה, הן מלבושים כפי מה שיכול, כי אכילת
שבת היא כלה רוחניות, כלה קדש, כלה אלקות; אשרי
מי ששמח כל השבת-קדש, שאז יזכה לדעת השלמה,
ולא יירא ולא יפחד משום בריה שבעולם, אלא ממנו
יתברך לבד, כי על-ידי ששמחים בשבת נתרוקמת
ונתגדלת הדעת, ואינם מפחדים משום יראות נפולות
וחיצוניות, אלא ממנו יתברך לבד, ומה טוב ומה נעים
אם תאמרי עכשו את התפלה הנוראה והנפלאה הזאת:

רבנו של עולם איום ונורא, עזרני והושיעני,
וזכני מהרה ליראת הרוממות, ליראה
קדושה עם דעת הנמשך משמחה של שבת-קדש.
מלא רחמים, גואל ומושיע, פודה ומציל, פדני
והצילני, והוציאני מעבדות לחרות משעבוד
לגאולה. זכני לשמחה של שבת-קדש, שאזכה
ברחמיך הרבים וחסדיך הגדולים לקבל שבתות

מִתּוֹךְ רַב שְׂמֵחָה וּמִתּוֹךְ עֶשֶׂר וְכַבּוֹד וּמִתּוֹךְ מַעֲוָט
 עוֹנוֹת. עֲזַרְנִי שְׂאֵזְפָה לְכַבֵּד אֶת הַשַּׁבָּת בְּכָל עֵז
 וְתַעֲצוּמוֹת, בְּכָל מִיּוֹנֵי שְׂמֵחָה וְחֵדוּת. וְאֵזְפָה לְהַרְבּוֹת
 בְּתַעֲנוּגֵי שַׁבָּת בְּכָל מִיּוֹנֵי תַעֲנוּגִים, הֵן לְהַרְבּוֹת בְּמִיּוֹנֵי
 מֵאֲכָלִים וּמַעֲדָנִים וּמִשְׁקוֹת טוֹבִים, הֵן בְּבִגְדֵי כְבוֹד,
 לְהַשְׁתַּדֵּל לְזָכוֹת לְבִגְדִים נְאִים לְכַבּוֹד שַׁבַּת-קִדְשׁ.
 וְהַעֲקֹר, שֶׁתִּרְחַם עָלַי וְתַעֲזְרֵנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי לְזָכוֹת לְשִׂמְחָה
 בְּכָל לַב בְּשַׁבַּת-קִדְשׁ בְּשִׂמְחָה וְחֵדוּת גְּדוֹלָה בְּאֵמֶת, עַד
 שְׂאֵזְפָה עַל-יַדֵּי הַשְׂמֵחָה לְצֵאת מֵעֲבֻדוֹת לְחֵרֻת מִשְׁעֶבֶד
 לְגֵאֲלָה. עַד שְׂאֵזְפָה עַל-יַדֵּי הַשְׂמֵחָה וְהַחֵרֻת שֶׁל שַׁבָּת,
 לְהַשְׁלִים וּלְהַגְדִּיל דַּעְתִּי בְּתַכְלִית הַגְּדֻלוֹת וְהַשְׁלֵמוֹת
 בְּרִצּוֹנֶךָ הַטוֹב בְּאֵמֶת. וְעַל-יַדֵּי-זֶה אֵזְפָה לִירְאָה שְׁלֵמָה
 שֶׁתְּהִיָּה הִירְאָה עִם דַּעַת בְּלִי שׁוּם סְכָלוֹת כָּלֵל. וְתַעֲזְרֵנִי
 וְתוֹשִׁיעֵנִי לְהָרִים וּלְהַגְבִּיחַ עַל-יַדֵּי הַדַּעַת הַקְּדוֹשׁ אֵת כָּל
 הִירְאוֹת הַנְּפוֹלוֹת אֵלַיךְ לְבַד תַּתְּבַרֵךְ, שְׁלֵא יִהְיֶה לִי שׁוּם
 יִרְאָה נְפוֹלָה, שְׁלֵא אֶפְחַד וְלֹא אֶתִירָא מִשׁוּם בְּרִיָּה
 שְׁבָעוּלָם, לֹא מִשׁוּם שֵׁר וְאֶדוֹן, וְלֹא מִשׁוּם אָדָם וְלֹא
 מִשׁוּם חַיָּה רְעָה וְלִסְטִים, וְלֹא מִשׁוּם דְּבַר שְׁבָעוּלָם, רַק
 מִמֶּךָ לְבַד אִירָא וְאֶפְחַד בְּאֵמֶת, וְתִהְיֶה יִרְאָתְךָ עַל פְּנֵי
 לְבַלְתִּי אַחֲטָא.

רבוננו של עולם, זפני ליראה שלמה ואמתית,
 ליראה את השם הנכבד והנורא הזה, את
 יהוה אלהינו, אותו לבד אירא, וכו' אבטח ואשען,
 ולא אפחד משום דבר שבעולם, ויקים בי מקרא
 שפתוב: "יהוה אורי וישעי ממני אירא יהוה מעוז
 חיי, ממני אפחד". ונאמר: "יהוה לי לא אירא מה
 יעשה לי אדם", ונאמר: "באלהים בטחתי לא אירא
 מה יעשה בשר לי". ונאמר: "הנה אל ישועתי
 אבטח ולא אפחד, כי עזי וזמרת יה יהוה ויהי לי
 לישועה. ושאבתם מים בששון ממעיני הישועה":

רבוננו של עולם, מלא רחמים, טוב ומיטיב לכל.
 זפני לטעם טעם ענג שבת באמת, זפני
 לשמחה וחרות של שבת-קדש, ולבטל כל השעבוד
 של ימי החל, ולישב דעתי בשלמות בלי שום
 בלבול הדעת כלל. ולא יעלה על דעתי ומחשבותי
 בשבת-קדש שום מחשבה באיזה עסק ומלאכה
 ומשא ומתן, ולא שום דאגה וטרדה כלל, רק יהיה
 בעיני פאלו כל מלאכתי עשויה, ואזכה באמת
 למנוחה וענג ושמחה של שבת-קדש, מנוחת
 אהבה ונדבה, מנוחת אמת ואמונה, מנוחת שלום
 ושלוח והשקט ובטח, מנוחה שלמה שאתה רוצה
 בה. "שמח נפש עבדך, כי אליך יהוה נפשי אשא".
 שמחני ברחמיך הרבים תמיד, ובפרט בשבתות

בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תָּמִיד, וּבְכַרְט בְּשַׁבְּתוֹת וַיּוֹמִים
 טוֹבִים, "תִּשְׁמִיעַנִי שִׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה תִּגְלַנָּה עֲצֻמוֹת
 דְּבִיתִי". כִּי אֵין מִי שְׂיוּכַל לְשִׁמַּח אֶת נַפְשִׁי כִּי אִם
 אַתָּה לְבַד בְּחֶסֶדְךָ הָעֲצוּם לְבַד, בְּרַחֲמֶיךָ הַגְּנוּזִים
 לְבַד, בְּזִכּוֹת וְכַח הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּם, שֶׁהֵם שֶׁבַת
 דִּכְלָהּ יוֹמֵי. קִדְשָׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ
 בְּתוֹרָתֶךָ, שִׁבְעֵנוּ מִטּוֹבֶךָ וְשִׁמְחָה נַפְשָׁנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ,
 וְטַהַר לִבֵּנוּ לְעִבְדֶּךָ בְּאֵמֶת, וְהִנְחִילֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
 בְּאַהֲבָה וּבְרִצּוֹן שֶׁבַת קִדְשֶׁךָ, וַיְנוּחוּ בּוֹ כָּל יִשְׂרָאֵל
 מִקִּדְשֵׁי שְׁמֶךָ. "תוֹדִיעַנִי אֵרַח חַיִּים, שֶׁבַע שְׂמֻחוֹת
 אֶת פְּנֶיךָ, נְעִימוֹת בִּימִינֶךָ נֹצֵחַ. יְהִיו לְרִצּוֹן אִמְרֵי
 כִּי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגוֹאֲלִי":

ח.

בְּתֵי הַיְקָרָה! תִּשְׁתַּדְּלִי מְאֹד לְהִתְחַזֵּק לְהִיּוֹת
 בְּשִׂמְחָה כָּל הַשַּׁבָּת, כִּי שִׂמְחָה בְּשַׁבָּת מִמְּשַׁכֵּת רְפוּאָה
 וִישׁוּעָה וּבְרִיאוֹת הַשְּׁלֵמָה עַל כָּל הַשָּׁבוּעַ, וְאֵל תִּדְאָגִי
 שׁוֹם דְּאָגוֹת כָּל הַשַּׁבָּת, כִּי בְּשַׁבָּת אָסוּר לְהִרְהֵר שׁוֹם
 מִחֲשָׁבוֹת חִיצוֹנִיּוֹת שֶׁל שֵׁשֶׁת יָמֵי הַחַל, וְכֵן אָסוּר לְדַבֵּר
 שׁוֹם דְּבוּר שֶׁל עֲבוּדָה שֶׁל חַל, כְּמֵאֲמָרָם ו"ל (שַׁבָּת קִיג):
 "וְדַבֵּר דְּבָר" — שֶׁלֹּא יְהֵא דְּבוּרֶךָ שֶׁל שַׁבָּת כְּדְּבוּרֶךָ
 שֶׁל חַל; וְתִכְנִיֶּסִי בְּעֲצֻמָּךְ אֲמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבָּרֶךְ,
 לִידַע אֲשֶׁר אֵין בְּלִעְדָּיו יִתְבָּרֶךְ כָּלֵל, וְהַכֵּל לְכָל אֱלֻקוֹת

גמור הוא, ושבת היא שמו של הקדוש-ברוך-הוא. וכמוכא בזהר הקדוש (יתרו פח): מאי שבת, שמא דקדשא בריך הוא שמא דאיהו שלים מכל סטרוי; ועל-כן מי שמציר בדעתו כל השבת איך שהכל לכל אלקות גמור הוא, ואין בלעדיו יתברך כלל, ודבר גדול ודבר קטן לא נעשה מעצמו, אלא בהשגחת המאציל העליון, על-ידי-זה הוא זוכה להגיע אל תכלית השלמות, ובפרט אשה שמדלקת "גרות-שבת", עליה לשמח מאד מאד כל השבת, על גדל הזכות שזכתה להיות שומרת שבת ומדלקת "גרות-שבת"; כי צריכים להדליק לכל הפחות שני גרות, כנגד "זכור" ו"שמור", ובזכות שני הגרות האלו שמדליקות, זוכים לאהבת השם יתברך, ואמר רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות אהבה, סימן ג): על-ידי אהבת השם יתברך, נשמרת הנפש מכל פגעים רעים; ושתי פעמים או"ר עולה ואהב"ת, כי יש אהבה עלאה, ויש אהבה תתאה, אהבת הקדוש-ברוך-הוא — זו נקראת אהבה עלאה, שהוא אוהב את הקדוש-ברוך-הוא בתכלית האהבה, ומתענג בתענוגים מרב אור וזיו וחיות ודבקות שמשגיג; כי על-ידי ההתבוננות שהאדם מתבונן בגדלת אין סוף ברוך הוא, נולדה בנפש המשפלת אהבה רבה, ואוהב את הקדוש-ברוך-הוא בתכלית אהבה, ומשתוקק אחריו יתברך בתשוקה עצומה, ורוצה רק להכליל בו מרב תענוג

ודבקות, שִׁמְרָגִישׁ תַּעֲנוּג יוֹתֵר מִכָּל הַתַּעֲנוּגִים. וְאַהֲבַת
 הַבְּרִיּוֹת — זוֹ נִקְרָאת אֲהָבָה תַּמָּאָה, שְׂאוּהֵב אֶת כָּל
 בַּר יִשְׂרָאֵל כְּנַפְשׁוֹ, וְהוּא מוֹכֵן לְמִסֵּר אֶת נַפְשׁוֹ בְּעִבּוּר
 כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל בְּלִי יוֹצֵא מִן הַכָּלָל; וְעַל-כֵּן צְרִיכִים
 לְהִזְהָר מְאֹד מְאֹד שְׁלֹא יִשְׁנֹא אֶת שׁוּם בַּר יִשְׂרָאֵל.
 וְאָמַר רַבְּנֵי ז"ל (סֵפֶר-הַמִּדּוֹת, אוֹת מַפְלֵת, סִימָן ה'): בְּעוֹן שְׁנֹאת
 חֲנָם הָאִשָּׁה מַפְלֵת נַפְלִים; וְאָמַר (שָׁם, אוֹת מְרִיבָה, סִימָן יח):
 כְּשֵׁישׁ לְאָדָם שׁוֹנְאִים, וְהוּא מְחַפֵּשׁ בְּכָל מִינֵי חַפּוּשׁ
 לְמִצָּא לָהֶם אֲהָבָה, עַל-יְדֵי-זֶה יִהְיֶה כְּאֶפֶס וּכְאֵין. וְאָמַר
 (שָׁם, אוֹת תְּשׁוּבָה, סִימָן סח): עַל-יְדֵי שֶׁתִּבְקַשׁ מֵהַשָּׁם יִתְבָּרַךְ
 שְׂיִתֵּן לָךְ אֲהָבָה, עַל-יְדֵי-זֶה יִכְסֶה הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 פְּשָׁעֶיךָ. וְאֵל כָּל זֶה זוֹכִים עַל-יְדֵי הַדְּלָקַת שְׁנֵי "נְרוֹת-
 שֶׁבֶת", שֶׁהֵם שְׁנֵי מִינֵי אוֹרוֹת — אוֹר עֲלִיּוֹן וְאוֹר
 תַּחְתּוֹן, 'אֲהָבָה רַבָּה' וְ'אֲהָבַת עוֹלָם'; אֲשֶׁרִי הָאִשָּׁה
 הַזּוֹכָה לְהַדְּלִיק "נְרוֹת-שֶׁבֶת" וְשׁוֹמְרַת שֶׁבֶת-קֹדֶשׁ,
 שָׂאז יִמְחַל לָהּ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל כָּל עֲוֹנוֹתֶיהָ וְעַל
 כָּל מַעֲשֵׂיהָ הָרָעִים שֶׁעָשְׂתָה עַד עַכְשָׁיו, כְּמֵאמָרם ז"ל
 (שֶׁבֶת קִיח:): אָמַר רַבִּי חִיָּא בַר אֲבָא, אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן: כָּל
 הַמְּשַׁמֵּר שֶׁבֶת כְּהִלְכָתוֹ אֶפְלוּ עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה כְּדוֹר
 אָנוּשׁ — מוֹחְלִין לוֹ, שְׁנֹאֲמַר (יִשְׁעִיָּהוּ נו, ב): "אֲשֶׁרִי
 אָנוּשׁ יַעֲשֶׂה זֹאת וּבֶן-אָדָם יַחֲזִיק בָּהּ שׁוֹמֵר שֶׁבֶת
 מִחְלָלוֹ" וְגו', אֵל תִּקְרִי מִחְלָלוֹ אֶלָּא מְחוּל לוֹ; אֲשֶׁרִי
 לָהּ בְּזָה וְאֲשֶׁרִי לָהּ בְּבָא!

מוֹבֵּא בְּסֵפֶר שְׁל"ה הַקְדוּשׁ (מִסְכַּת שַׁבַּת תּוֹרָה אֹר) סוּד
הַדְּלָקָת גֵּר שַׁבַּת: כָּתַב בְּתוֹלַעַת יַעֲקֹב,
וְזוֹ לְשׁוֹנוֹ: וְעַל דֶּרֶךְ הָאֱמֶת סוּד סְכוּת שְׁלוֹם
הַנְּשָׁמוֹת, שֶׁהֵם גֵּרוֹת הָעוֹלָם, מִמְּנֶה בָּאוֹת
וְשׁוֹרוֹת עַל הָרְאוּיִים אֲלֵיהֶם, וְלֵיל מַלְכוּת שַׁבַּת
מִחֻלְקָת לָהֶם נִשְׁמָה יִתְרָה, וְהֵם גֵּרוּתִיהָ, וְלִסּוּד
זֶה מִטָּל עַל רִמּוֹז לְמַלְכוּת הָאִשָּׁה לְהַדְּלִיק גֵּר
שַׁבַּת. וְזִכּוּת גָּדוֹל הוּא לָהּ, תְּזַכֶּה לְבָנִים
קְדוּשִׁים מְאִירִים בַּתּוֹרָה וּבִירְאֵת הַשָּׁם, מְרַבִּים
שְׁלוֹם בְּעוֹלָם, וְגוֹרֶמֶת לְבַעֲלָהּ אַרְךְ יָמִים,
וְצָרִיכָה לְהַדְּלִיק שְׁתֵּי פְתִילוֹת כְּנֶגֶד זְכוֹר
וְשָׁמוֹר, עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ. וְזוֹ לְשׁוֹן ה' חִיט' בְּשַׁעַר
הַשְּׁבִיעִיּוֹת: אָמְרוּ כִּי מִצְּנֶה לְהַדְּלִיק גֵּר בְּלֵיל-
שַׁבַּת שֶׁהוּא שְׁלוֹם-הַבַּיִת וְכוּ', יִרְצֶה מִפְּנֵי
שֶׁהַשַּׁבַּת רוֹמֵז לְאֶלֶף הַשְּׁבִיעִי, שָׂאז הַלְּבָנָה
יְהִיָּה לָהּ אֹר כְּאֹר הַחֲמָה, מִפְּנֵי זֶה נִצְטַוִּינוּ
לְהַדְּלִיק גֵּר בְּלֵיל שַׁבַּת. וּמִפְּנֵי שֶׁסִּבַּת הָאֹר
הַצָּפוֹן וְהַעֲדָרוֹ מִמְּנוֹ בְּזֶה הָעוֹלָם הוּא בְּסִבַּת